

MEGEMLEKEZÉS

SCHWARCZ KATALIN (1944–2011)

Dr. Schwarcz Katalin, született Szalay Katalin (Budapest 1944. október 15.), 2012 január 7-én, életének 68. évében elhunyt.

Nehéz gyermekkor jutott neki, mert az ötvenes évek elején édesanyját öt gyermekkel kitelepítették a Hortobágyra. 1963-ban érettségizett Debrecenben, ezt követően a SOTE Szülészeti Klinikáján volt orvosírnok, és munka mellett elvégezte az Országos Orvostudományi Könyvtár könyvtárosképző tanfolyamát.

1968-ban került az MTA Központi Könyvtárának Reprográfiai Osztályára xerox szolgáltatónak, majd 1970-től a Központi Statisztikai Hivatal Könyvtárában olvasószolgálati szakreferensként dolgozott 1985-ig. Közben megkezdte tanulmányait az ELTE Bölcsészettudományi karán, és 1979-ben történelemtanári – könyvtárosi diplomát szerzett. Ugyanebben az évben kötött házasságot Schwarcz Jenő könyvtáros kollégájával.

1983-ban doktorált, disszertációjának címe „Hogyan tükröződnek Magyarország államháztartási adatai a Tafeln kötetekben 1828–1847.”

1985 őszétől a Budapesti Történeti Múzeum Könyvtárának munkatársa, 1991-től nyugdíjba vonulásáig (2003) a vezetője volt.

Kutatási területe a könyv- és könyvtártörténet, valamint helytörténet volt. Lakóhelye, Pilisborosjenő – egykori klarissza birtok – történetét dolgozta fel, amelynek eredményét egy kiállítás keretében mutatta be a községben 1989-ben.

Megírta a Budapesti Történeti Múzeum könyvtárának történetét, amely 1991-ben jelent meg, a következő évben pedig kiállítást rendezett, ahol bemutatta a könyvtár különleges kötetait. Több mint tíz éven át folytatta a klarissza rend hazai történetének kutatását, ebben a témában számos tudományos konferencián tartott előadást. 1994-ben jelent meg „A klarissza apácák könyvkultúrája a XVIII. században” című munkája, majd 2003-ban egy vaskos kötetben adta közre addigi kutatásainak eredményét „Mert ihon jönnek aßonyotok és kezében új szoknyák. Források a klarissza rend magyarországi történetéből” címen.

Kati nagyon szerette az állatokat, jó gazdája volt kutyáinak, cicáinak, sok kóbor állat etetője vagy befogadója volt. Ha már elfáradt a szellemi munkában, szívesen gondozta kertjében a virágokat és a díófa alatt üldögélve örömmel szemlélte az oda látogató madarakat.

Nyugdíjba vonulását követően is rendszeresen dolgozott a múzeum könyvtárában, utoljára 2011. késő őszén látogatott el hozzánk, hogy aktuális kutatásához szakirodalmat keressen. Akkor azzal búcsúzott, hogy egy-két hét múlva ismét jön, mert itt minden megvan, ami szükséges a számára.

De többé nem jött.

KOVÁCS VALÉRIA